

Asia on kantajan mukaan näin muun muassa kaikkien niiden suunnitelmien tai hankkeiden osalta Vallonian hallintoalueella, joihin ei sovelleta ympäristölupaa.

(¹) EYVL L 206, s. 7.

Kanne 21.12.2009 — Euroopan komissio v. Saksan liittotasavalta

(Asia C-539/09)

(2010/C 51/39)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: A. Caeiros ja B. Conte)

Vastaaja: Saksan liittotasavalta

Vaatimukset

— On todettava, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut EY 248 artiklan 1, 2 ja 3 kohdan, asetuksen N:o 1605/2002 140 artiklan 2 kohdan ja 142 artiklan 1 kohdan ja EY 10 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on kieltäytynyt antamasta tilintarkastustuomioistuimelle lupaa suorittaa Saksassa tarkastuksia asetuksessa N:o 1798/2003 ja asiaankuuluvissa täytäntöönpanosäännöksissä säännellyn jäsenvaltioiden arvonlisäverotuksen alalla harjoittaman hallinnollisen yhteistyön puitteissa

— Saksan liittotasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Esillä olevan kanteen kohteena on Saksan viranomaisten kieltäytyminen myöntää Euroopan tilintarkastustuomioistuimelle lupa tehdä Saksassa tarkastuksia asetuksessa N:o 1798/2003 ja asiaankuuluvissa täytäntöönpanosäännöksissä säännellyn jäsenvaltioiden arvonlisäverotuksen alalla harjoittaman hallinnollisen yhteistyön puitteissa.

Komission mukaan Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut EY 248 artiklan ja asetuksen N:o 1605/2002 mukaisia velvoitteitaan ja lisäksi se on loukannut EY 10 artiklan mukaista lojaliteettivelvollisuutta.

Tilintarkastustuomioistuimen tarkastustoimivaltaa on tulkittava laajasti: Tilintarkastustuomioistuimen on tarkastettava EU:n varoja ja ehdotettava parannuksia. Tätä varten se tarvitsee oike-

uden suorittaa laajoja tarkastuksia ja uusintatarkastuksia kaikkien EU:n tuloja ja menoja koskevien alojen ja toimijoiden osalta. Tällaisia tarkastuksia voidaan toteuttaa myös jäsenvaltioissa, joiden on EY 248 artiklan 3 kohdan, asetuksen N:o 1605/2002 140 artiklan 2 kohdan ja 142 artiklan 1 kohdan ja EY 10 artiklan lojaliteettivelvollisuuden mukaan tuettava laajasti tilintarkastustuomioistuinta sen toiminnassa. Tämä kattaa myös velvollisuuden antaa tilintarkastustuomioistuimelle lupa tehdä kaikenlaisia tarkastuksia, joiden avulla EU:n varojen keräämistä ja käyttöä voidaan arvioida.

Esillä olevassa asiassa Saksan viranomaiset ovat kieltäytyneet nimenomaan tällaisista tarkastuksista.

Asetus N:o 1798/2003 koskee yhteisön tulojen oikeellisuutta ja lainmukaisuutta. Tämä asetus on yksi toimenpide erilaisten toimenpiteiden joukossa, joiden tehtävänä on varmistaa, että jäsenvaltioilla on asianmukainen arvonlisäverokertymä, ja että yhteisö voi näin ollen parhain mahdollisin edellytyksin käyttää sille kuuluvia omia varoja siten, että petollisia menettelytapoja torjutaan ja niitä vältetään jo ennalta ehkäisevästi. Tämän vuoksi on komission mukaan välttämätöntä, että tilintarkastustuomioistuin voi tarkastaa asetuksen N:o 1798/2003 täytäntöönpanon ja soveltamisen, jotta se voi tarkastaa arvonlisäverotulojen oikeellisuuden ja lainmukaisuuden. Tämä tarkoittaa sitä, että se voi tarkastaa, ovatko jäsenvaltiot luoneet tehokkaan yhteistyö- ja virka-apujärjestelmän ja panevatko ne sen käytännössä toimeen riittävällä tavalla, vai ovatko parannukset tarpeellisia.

Asetuksessa N:o 1798/2003 säädetyn hallinnollisen yhteistyön toimeenpano käytännössä vaikuttaa jäsenvaltioilta perittäviin arvonlisäverosta kertyviin omiin varoihin. Hyvin toimiva yhteistyö tällä alalla estää arvonlisäveron kavallukset ja kiertämisen ja johtaa näin ollen automaattisesti arvonlisätulojen nousemiseen ja näin ollen myös yhteisön suurempiin arvonlisäverosta kertyviin omiin varoihin. Kun jäsenvaltio sitä vastoin ei tee yhteistyötä asianmukaisesti, se rikkoo paitsi asetuksen N:o 1798/2003 mukaisia velvollisuuksiaan, myös arvonlisäverodirektiivin mukaista velvollisuuttaan antaa kaikki oikeudelliset ja hallinnolliset säännökset, jotka ovat tarkoituksenmukaisia sen alueella maksettavaksi tulevan arvonlisäveron perimisen varmistamiseksi.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Regeringsrätten (Ruotsi) on esittänyt 21.12.2009 — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp v. Skatteverket

(Asia C-540/09)

(2010/C 51/40)

Oikeudenkäyntikieli: ruotsi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Regeringsrätten

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp

Vastaaja: Skatteverket

Ennakkoratkaisukysymys

Onko kuudennen arvonlisäverodirektiivin⁽¹⁾ 13 artiklan B kohta (yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun neuvoston direktiivin 135 artiklan 1 kohtaa) tulkittava siten, että siinä mainitut verovapautukset koskevat myös sellaisia palveluja (underwriting), joiden sisältönä on, että luottomarkkinayritys korvausta vastaan antaa takuusitoumuksen yhtiölle, joka aikoo toteuttaa osakeannin, kun takuu merkitsee luottomarkkinayrityksen sitoutumista hankkimaan itselleen ne osakkeet, joita mahdollisesti ei merkitä osakkeiden merkinnälle asetetussa määräjassa?

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1)

Valitus, jonka Saksan liittotasavalta on tehnyt 22.12.2009 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-21/06, Saksan liittotasavalta v. Euroopan yhteisöjen komissio, 6.10.2009 antamasta tuomiosta

(Asia C-544/09 P)

(2010/C 51/41)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Valittaja: Saksan liittotasavalta (asiamiehet: M. Lumma, J. Möller ja B. Klein)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

- yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-21/06, Saksan liittotasavalta vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 6.10.2009 antama tuomio on kumottava,
- valtiontuesta, jonka Saksan liittotasavalta on myöntänyt maanpäällisten digitaalitelevisiolähetysten (DVB-T) aloittamiseen Berlin-Brandenburgissa 9.11.2005 tehty komission päätös asiassa K(2005)3903 on kumottava,
- vastaaja on velvoitettava korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valitus koskee yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antamaa tuomiota, jolla hylättiin perusteettomana Saksan liittotasavallan nostama kanne valtioneuvoston päätöksen C25/2004 9.11.2005 tehdyn komission sellaisen päätöksen kumoamiseksi, joka koskee maanpäällisten digitaalitelevisiolähetysten (DVB-T) aloittamista Berlin-Brandenburgissa. Kyseisessä päätöksessä komissio katsoi tukitoimenpiteen sisämarkkinoille soveltumattomaksi (SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohta).

Saksan liittotasavalta vetoaa yhteensä viiteen oikeudelliseen perusteeseen, joihin tukeutuen se huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt vahvistamatta, että komissio on käyttänyt harkintavaltaansa väärin, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti hylännyt kanteen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ensinnäkin virheellisesti kieltänyt toimenpiteen kannustavan vaikutuksen siltä osin kuin se on tarkastelussaan keskittynyt ainoastaan siihen hyvin rajoitettuun ajanjaksoon, jona siirtyminen analogisista maanpäällisistä televisiolähetyksistä digitaalitelevisiolähetysiin (DVB-T) tapahtui, sen sijaan, että se olisi tarkastellut tuetuille yleisradioyhtiöille syntyneitä kuluja koko toimenpiteen osalta. Tähän kokonaistoimenpiteeseen kuuluu varsinaisen siirtymisen ohella velvollisuus pitää yllä viiden vuoden ajan ohjelmatarjontaa DVB-T:n muodossa vaikeasti ennustettavasta markkinoiden hyväksynnästä riippumatta. Tämän vuoksi myös tästä velvoittavasta siirtymäajanjaksosta aiheutuvat kulut olisi kantajan mukaan otettava huomioon.

Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti ulottanut komission SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisen harkintavallan liian laajalle hyväksymällä sen lähtökohdan, että komissio saattoi kieltää tukitoimenpiteen soveltuvuuden sisämarkkinoille vain sillä perusteella, että päämäärä voidaan oletettavasti saavuttaa myös vaihtoehtoisilla sääntelytoimenpiteillä. Vertailu vaihtoehtoisten toimenpiteiden kanssa ei SEUT:n tukivalvontasäännösten mukaan kuulu komissiolle myönnettyjen harkintavaltuuksien piiriin. Tässä yhteydessä Saksan hallitus huomauttaa myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sälyttää jäsenvaltiolle todistustaakan sen näyttämiseksi toteen, että komission ehdottamat vaihtoehtoiset toimenpiteet olisivat jo alun perin olleet tehottomia. Tämä on vastoin oikeusvarmuuden periaatetta, todistustaakan jakoa koskevia yleisiä periaatteita ja tukien valvonnan päämäärää.

Kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkiessaan SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohtaa aliarvioinut niiden unionin perusoikeuksien merkityksen, jotka primaarioikeuden osana sitovat unionin toimielimiä kaikessa niiden toiminnassa. Jos pelkkä viittaus väitettiin mahdollisiin vaihtoehtoihin sääntelytoimenpiteisiin olisi riittävä peruste valtiontuen hyväksymisen epäämiseksi, jäisi huomioimatta, että sääntelytoimenpiteet loukkaavat yritysten taloudellisen toiminnan harjoittamista koskevia perusoikeuksia. Ainakin näitä näkökohtia olisi täytynyt punnita, mutta esillä olevassa asiassa näin ei ole tapahtunut.